

РЕШЕНИЕ

№ 36557

гр. София, 06.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 17.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Теодора Милева

ЧЛЕНОВЕ: Мария Владимирова

Петър Савчев

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на
прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6662** по описа за **2025** година
докладвано от съдия Петър Савчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от
Административнопроцесуалния кодекс във вр. чл. 63в от Закона за административните
нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба от Н. Н. М., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място] 1592,[жк],
[жилищен адрес]0 срещу решение № 1960 от 29.05.2025 г. на Софийския районен съд, НО, 111^{-ти}
състав, постановено по НАХД № 5807/2025 г. , с което е потвърден електронен фиш серия К, №
10510356/2024 г. , издаден от СДВР - МВР, с който на касатора е наложено административно
наказание „глоба“, в размер на 800 лв., на основание чл. 189, ал. 4 във вр. чл. 182, ал.4, във вр. ал.
1 т. 4 от Закона за движението по пътищата, за нарушение в условията на повторност – в
едногодишен срок от влизане в сила на 12.11.2024 г. на електронен фиш № К/4736948, за
нарушение на чл. 21, ал. 1 от същия закон /превишена максимално допустимата скорост на
движение в населено място с 31 км/ч/. С касационната жалба се навеждат доводи за неправилност
на въззивното съдебно решение, поради неправилното прилагане на материалния закон. Моли
присъждане на деловодни разноски.

Ответникът по касационната жалба я оспорва изцяло и моли да се остави в сила обжалваното
решение. Моли присъждане на деловодни разноски.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на
касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на приложените по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал.1 АПК във вр. чл. 63в ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима.

Въззивното съдебно решение е частично неправилно, като са налице касационни основания за отмяната му, поради следното:

Въззивният съд е установил, че с процесния фиш серия К, № 10510356/2024 г. , издаден от СДВР – МВР на касатора е наложено административно наказание „глоба”, в размер на 800 лв., на основание чл. 189, ал. 4 във вр. чл. 182, ал.4, във вр. ал. 1 т. 4 от Закона за движението по пътищата, за нарушение в условията на повторност – в едногодишен срок от влизане в сила на 12.11.2024 г. на електронен фиш № К/4736948, на чл. 21, ал. 1 от същия закон /превишена максимално допустимата скорост на движение в населено място с 31 км/ч/. Установено е с автоматизирано техническо средство CORDON, № MD1192, че на 02.12.2024 г. , в 11:15 ч. в [населено място], по [улица]до № 2Д, с посока на движението от [улица]към [улица], МПС „Рено клио“, рег. [рег.номер на МПС] , собственот на „МОДУЛ“ ЕООД със законен представител М. Р. М., се движи със скорост в населено място - 81 км./ч. /при приспаднал толеранс от 3 %/, при разрешена скорост 50 км./ч. Електронният фиш е връчен по реда на чл. 189, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /в относимата редакция на нормата/ на М., като лице по чл. 188, ал. 1 от Закона за движението по пътищата, като М. е подал декларация по чл. 189, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /в относимата редакция на нормата/, с която е посочил касатора, който е извършила нарушението.

Правилно въззивният съд е съобразил, че нарушението е извършено в едногодишния и следователно в условията на повторност, от влизане в сила на 12.11.2024 г. на електронен фиш № К/4736948 за същото нарушение на чл. 21, ал. 1 от същия закон /превишена максимално допустимата скорост на движение в населено място/. Неоснователно е възражението на касатора, основано на §6, т. 33 от ДР на ЗДВп, според която „Повторно" е нарушението, извършено в едногодишен срок, а в случаите по чл. 174, ал. 2 – в двегодишен срок, от влизането в сила на наказателното постановление, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение, включително и когато първото наказание му е било наложено като нов водач, поради което повторност имало само при санкциониране на първото нарушение с НП, но не и с електронен фиш. Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 11 от ЗДвП влезият в сила електронен фиш се смята за влязло в сила наказателно постановление. За пълнота следва да се посочи и това, че чл. 34 от ЗАНН относно сроковете за установяване и санкциониране на административни нарушения, не се прилагат за електронния фиш.

Съгласно ТР № 1/26.02.2014 г на ВАС легалната дефиниция на понятието „електронен фиш” се съдържа в § 1 от ДР на ЗАНН, възпроизведена и в § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП. Електронният фиш е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства. От това произтича, че електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие (съгласно чл. 189, ал. 11 ЗДвП), не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, сравнително

подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. Относно формата на електронния фиш следва да се приемат за задължителни само посочените в чл. 189, ал. 4, изр. 2 ЗДвП реквизити, каквито в случая са налице. В този смисъл, относно погасяването по давност на административната отговорност, установена с електронен фиш следва да се прилагат само правилата на НК. Съгласно тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2014 г., ОСНК и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд, сроковете по чл. 34 от Закона за административните нарушения и наказания са давностни, но тъй като те не се прилагат за електронния фиш предвид цитираното ТР, то следва да се вземе предвид т. 2 от постановлението, съгласно която, разпоредбата на чл. 11 от Закона за административните нарушения и наказания препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в Наказателния кодекс – чл. 80 и чл. 81. В конкретния случай, считано от датата на извършване на нарушението – 02.12.2024 г. , не е изтекла абсолютната давност за административно наказване по чл. 81, ал. 3, във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, вр. чл. 11 от ЗАНН.

Основателно, обаче, е възражението на касатора, че разпоредбата на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП, която квалифицира повторното извършено нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, каквото в случая той е осъществил, е отменена преди влизане на електронния фиш в сила /бр. 64 от 2025 г. 🗡️, в сила от 7.09.2025 г./.

Независимо, че посочената законодателна промяна не е могла да бъде съобразена от въззивния съд, поради последващото ѝ приемане, то на основание чл. 63в от ЗАНН във вр. чл. 221, ал. 2 във вр. 222, ал. 1 от АПК във вр. чл. 63, ал. 2, т. 4 от ЗАНН въззивното решение следва да се отмени, а наказателното постановление измени, като на касатора се наложи административно наказание глоба в размер на 400 лв. на основание чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във вр. чл. 143, ал. 1 от АПК, на касатора следва да се присъдят разноски в размер на 400 лв.

На основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, на ответната администрация следва да се присъдят разноски в размер на 200 лв. /по 100 лв. възнаграждение за юрисконсулт за всяка инстанция/.

Прилагайки чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във вр. чл. 143, ал. 1 от АПК, съдът взема предвид, че минимумът по чл. 18, ал. 2 във вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 за възнаграждения за адвокатска работа е 400 лв. – по-малко от платеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение от 1 000 лв. Конкретното дело не е с относително висока правна или фактическа сложност. Съдът приема, че фактическата и правна сложност на делото е от естество, така че на адвоката на ищеца да се присъди по минимума от Наредбата. За да процедира така, настоящият състав взема предвид, че с решение от 25 януари, 2024 г. по дело С-438/22 , "Ем акаунт БГ" ЕООД, ECLI: EU: C: 2024: 71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. Във връзка с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът не установява данни относно начина на определяне себестойността на претендираните разноски за оказаната услуга, позволяващи му да

квалифицира същата като свободно договорена на базата на ясно установена стойност на положеният труд и отношения между страните по упълномощителна сделка във връзка с осъществяването поцесуално представителство. Още повече, при установената ниска фактическа и правна сложност на делото. Националният съд не следва да се счита обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноси. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004 г. и да приеме, че всеки подход рефериращ към подобен подзаконов нормативен автоматизъм е антиконкурентен и неприложим. Водещото за съда, при тези данни по делото, за да определи възнаграждение от по по минимума – 400 лв. , е стойността на труда на адвоката на база на фактическата и правна стойност на делото.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 63в от ЗАНН във вр. чл. 221, ал. 2 във вр. 222, ал. 1 от АПК във вр. чл. 63, ал. 2, т. 4 от ЗАНН, Административен съд София – град, II^{ри} касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 1960 от 29.05.2025 г. на Софийския районен съд, НО, 111^{ти} състав, постановено по НАХД № 5807/2025 г.

ИЗМЕНЯ електронен фиш серия К, № 10510356/2024 г. , издаден от СДВР - МВР, като налага на Н. Н. М., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място] 1592,[жк], [жилищен адрес]0 административно наказание „глоба” в размер на 400 лв. , на основание чл. 182, ал. 1 т. 4 от Закона за движението по пътищата, за това, че е установено с автоматизирано техническо средство CORDON, № MD1192, че на 02.12.2024 г. , в 11:15 ч. в [населено място], по [улица]до № 2Д, с посока на движението от [улица]към [улица], управлява МПС „рено клио“, рег. [рег.номер на МПС] със скорост в населено място - 81 км./ч. /при приспаднат толеранс от 3 %/, при максимално допустима скорост от 50 км./ч. , което е превъзхождение от 31 км/ч. и нарушение на чл. 21, ал. 1 от Закона за движението по пътищата.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на Н. Н. М., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място] 1592,[жк], [жилищен адрес]0, на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във вр. чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 400 лв. деловодни разноси.

ОСЪЖДА Н. Н. М., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място] 1592,[жк], [жилищен адрес]0 да заплати на СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, сумата от 200 лв. деловодни разноси.

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване и на протест.